

Україні (1942)

Буряківець Юрій Дмитрович

В лузі ридає під вербами осінь.
З урвищ пливе, виповзаючи, дим:
Йдеш, Україно, замислено в простір.
Чути там що? — канонаду чи грім?
Тілом здригнешся, побачивши вбитих.
Сумом наповниш багрянні поля;
Ліс, у якого обсмалено віти,
В чорній сутані сумує здаля.
Весни дубам чи корону повернуть?
Хто ж те верхів'я скалічив у них?
Ти не лякайся незнаних, що вмерли.
Бійся отих, що дивились в живих.
Ще душогубам наш край плюндрувати,
Підуть далеко — жорстокі такі...
Вчора горіли налякані хати,
І відступали на схід вояки.
Хліб колосився. Такого ще зроду
Селам моїм не судилося жать.
Кажуть: земелька ще кращий уродить
Там, на руїнах сплюндрованих хат.
Тільки його ми не будемо їсти,
Ворог зведе урожай для своїх...
Падає сумно обсмалене листя,
Ним покриває скорботність доріг.
В плямах кривавих те листя рябіє,
Вітер його по Дніпров'ю несе.
Ранок з-над лугу жаринками тліє.
Свіжим рум'янцем мережить усе.
І заголосить вдова на руїнах,
Сива, неначе у полі полин...
Вийду шукати Тебе, Україно.
Матері вірний знадобиться син.
Хоч із Тобою — обдерті і босі,
Й долею в світі — бідніші від всіх.
Жаль, що в полях буревій заголосить,
В долах — засвище набоями сніг.
Стане зима, як ніколи — холодна,
Маривом звиснути їй з даліни.
Поки що — сонце кривоно заходить,
Вороном крячуть сполохані дні.

в'язниця, м. Чорнобиль, зима 1942 року

Постійна адреса: http://ukrlit.org/buriakivets_yurii_dmytrovych/ukraini